

ACİL ENERJİ DEVRİMİ GEREKLİ*

Fidel Castro-1 Mayıs 2007

Birkaç Brezilyalı'nın kamuoyunu eskiden beri Küba dostu olanların bile kafasını karıştırabilecek düzeyde türlü türlü argüman bombardımına tutmasına karşın, Brezilya'ya karşı herhangi bir olumsuz düşünce beslemiyorum. Bu ülkenin parasal gelirine zarar verecek kadar dikkatsiz ve umursamaz gözüküyor olabiliriz. Ancak bence sessiz kalmak, dünya trajedisi tezi ile bu büyük ulusun insanları için varsayılan çıkar arasında seçim yapmak anlamına gelecekti.

Lula'yı ve Brezilyalıları türümüne hükmedegelmüş nesnel yasalar nedeniyle suçlamıyorum. İnsanların, bugün adına medeniyet dediğimiz şeyin üzerine ilk silinmez izlerini bırakmalarının üzerinden 7 bin yıl geçti. İlerlemeler aynı zamanda ya da aynı coğrafi enlemde gerçekleşmedi. Denilebilir ki gezegenimizin büyüklüğü nedeniyle, bir medeniyet başka medeniyetlerin varlığından habersizdi. İnsanlık binlerce yıl boyunca Sao Paulo ya da Mexico City gibi 20 milyon nüfuslu şehirlerde ya da Paris, Madrid, Berlin gibi saatte 450 kilometre hızla giden trenlerin bulunduğu kentsel yerleşimlerde yaşamamıştı.

Kristof Kolomb zamanında, yaklaşık 500 yıl önce, bu şehirlerden bazıları yoktu, bazılarınsa nüfusu birkaç onbini geçmiyordu. Hiç kimse evini aydınlatmak için kilovat cinsinden enerji sarfetmiyordu. Dünyanın o zamanlarki muhtemel nüfusu 500

milyon civarındaydı. 1830 yılında bu nüfusun bir milyar sınırını geçtiğini biliyoruz. Bu rakam 130 yıl sonra üç katına çıktı. Bundan 46 yıl sonra, yani bugün gezegende yaşayan insan sayısı 6.5 milyara çıkmış durumda. Son derece büyük bir kısmı yoksul olan bu nüfus, gıda ürünlerini evcil hayvanlarla ve bundan böyle de biyoyakıtlarla paylaşmak durumunda.

1960'ta insanlık bilgisayar ve iletişim araçlarında bugün sahip olduğumuz ilerlemelere sahip olmasa da savunmasız sivil nüfusa karşı vahşi bir terör saldırısı olarak ve tamamen politik nedenlerle ilk atom bombaları çoktan patlatılmıştı.

Bugün dünyada, 50 kat daha güçlü onbinlerce nükleer bomba ve onları taşıyacak sesten hızlı ve son derece hassas uçaklar var. Gelişkin türümüz bunlarla kendisini yok edebilir. Faşizm karşı halkların mücadelesiyle kazanılan 2. Dünya Savaşı'nın sonunda yeni bir güç ortaya çıktı ve dünyayı hakimiyeti altına alarak şu an yaşamakta olduğumuz mutlakiyetçi ve zalim düzeni e m p o z e etti.

İmparatorluğun lideri Bush, Brezilya gezisinden önce mısır ve diğer gıda ürünlerinin biyoyakıt üretmek için uygun birer hammadde olduğuna karar verdi. Lula da Brezilya'nın şeker kamışından yeteri kadar biyoyakıt sağlayabileceğini ifade etti. Lula bu formülde Üçüncü Dünya'nın geleceği için bir olanak gördü ve ona göre geriye bir tek şeker kamışı işçilerinin yaşam koşullarını iyileştirme sorunu kalıyordu. Brezilyalı lider ABD'nin de bunun karşılığında gümrük vergilerini ve etanol ihracatını etkileyen sübvansiyonları kaldırması gerektiğini belirtti.

* Bugünkü işçi mücadelelerinde uygulandığı biçimiyle Marksizmin prensiplerinin tartışılması amacıyla oluşturulan Sosyalist Ses Forumu (Socialist Voice) tarafından yayınlanan A Socialist Voice Pamphlet'in (Sosyalist Ses Bülteni) "Fidel Castro on Global Warming, Biofuels and World Hunger (Fidel Castro'nun Küresel Isınma, Biyoyakıtlar ve Dünyadaki Açlık Üzerine Düşünceleri)" başlıklı kitapçığından alınmıştır. <http://www.socialistvoice.com/>

Bush, dünyanın mısırdan etanol üreten ilk ülkesi olan ABD’de gümrük vergileri ve üretici sübvansiyonlarının dokunulmaz olduğu yanıtını verdi.

Sektöre her yıl artan bir hızla milyarlarca dolar yatıran büyük çokuluslu şirketler, imparatorluk liderinden ABD pazarında her yıl en az 120 milyar litre etanol dağıtılmasını talep ettiler. Koruyucu gümrük tarifeleri ve gerçek sübvansiyonlarla bu rakam yılda neredeyse 400 milyar litreyi bulacak.

Doymak bilmez iştahıyla imparatorluk, “dünyanın en büyük enerji tüketicisini hidrokarbon bağımlılığından kurtarmak için biyoyakıt üretimi” sloganını devreye soktu.

Tarih, şekerin tek ürün haline gelmesi sürecinin Afrikalıların köleleştirilmesi, ait oldukları topluluklarından sökülüp Küba’ya, Haiti’ye ve diğer Karayip adalarına getirilmesi süreciyle yakından ilişkili olduğunu gösteriyor. Brezilya’da da şeker kamışı ekimiyle bu sürecin tıpkısı yaşandı.

Bugün Brezilya’da şeker kamışının yüzde 80’i elle toplanıyor. Brezilyalı araştırmacıların çalışmaları, parça başı ücret alan bir şeker kamışı işçisinin, temel ihtiyaçlarını karşılamak için en az 12 ton şeker kamışı toplaması gerektiğini gösteriyor. Bu işçi bu sırada bacaklarıyla 36 bin 630 kasılma hareketi yapmak ve sırtında 15 kilo şeker kamışıyla 800 tur atıp, 8 bin 800 metre yürümek zorunda. Bu işçi her gün ortalama 8 litre su kaybediyor. Böyle bir verimlilik sadece şeker kamışı yakılarak elde edilebiliyor. Elle veya makineyle toplanan kamışlar insanları zehirli ısırıklardan korumak ve özellikle de üretkenliği arttırmak için yakılıyor. Normalde bir iş günü sabah 8:00’den akşam 5:00’e kadar sürse de, bu tür parça başı işler günde 12 saate kadar çıkabiliyor. Şeker tarlalarında sıcaklık bazen 45 santigrad dereceye çıkabiliyor.

Ülkedeki diğer birçok yönetici yoldaş gibi ben de bir kez ahlaki bir görev olarak şeker kamışı topladım. 1969

yılıının Ağustos’uydu. Başkent’e yakın bir bölge seçtim. Her gün oraya gittim. Yanmış kamış değil, eski bir tür olan ve bolca mahsul veren yeşil kamış vardı. Dört saat boyunca durmadan çalışıyordum. Bir başkası da orağı biliyordu. Günde en az 3-4 ton topluyordum. Ardından bir duş alıyor, sakince bir şeyler atıştırıyor ve yakında bir yerlerde dinleniyordum. Meşhur 1970 hasatında çok kupon kazandım. O zamanlar 44 yaşındaydım. Uyku vaktine kadarki zamanımda devrimci görevlerimde çalışıyordum. Sol ayağımı sakatlayınca bu işe devam edemedim. Keskin orak, botlarımı ve ayağımı kesmişti. Ulusal hedefimiz 10 milyon ton şeker ve yan ürün olarak yaklaşık 4 milyon ton pekmez elde etme. Bu hedefe asla ulaşamadık, ama oldukça yaklaştık.

SSCB yıkılmamıştı. Bu imkansız görünüyordu. Bizi hayatta kalma mücadelesine ve doğal sonucu yolsuzluk olan ekonomik eşitsizliklere götüren Özel Dönem henüz başlamamıştı. Emperyalizm devrimi bitirme vaktinin geldiğine inanıyordu. Şunu da kabul etmeliyiz ki bu müreffeh yıllarda kaynakları bolca tükettik. Kahramanlık sürecimize eşlik eden düşlerimiz, idealist ruhumuzu kahrtmaya devam ediyordu.

ABD’deki büyük tarımsal üretim mısır, buğday gibi tahıllar, soya, fasulye gibi bitkilerle dönüşümlü ekim yoluyla sağlanıyordu. Bu, toprağa azot ve organik madde sağlıyordu. Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü’ne (FAO) göre ABD’nin 2005 yılındaki tahıl üretimi hektar başına 9.3 tondur.

Brezilya’da benzer bir topraktan sadece 3 ton tahıl çıkartılabiliyor. Bu kardeş ulusun 2005 yılında kaydedilen toplam üretimi 34.6 milyon tondur ve bu, gıda olarak iç pazarda tüketildi. Brezilya dünya pazarına mısır sağlayamaz.

Birçok bölgede temel gıda maddesi olan mısır fiyatları neredeyse iki katına çıktı. Milyonlarca ton mısır biyoyakıt üretimine yönlendirilince ne olacak? Endüstrileşmiş ülkelerin yakıt olarak kullanacağı buğday, yulaf, arpa, çavdar gibi diğer tahıllardan söz etmiyorum bile.

Buna Brezilya için tahıl ile fasulye benzeri bitkileri dönüşümlü ekmenin çok zor olduğu gerçeğini ekleyin. Mısır üreten Brezilya eyaletleri arasında sekiz tanesi, üretimin yüzde 80’ini sağlıyor: Paraná, Minas Gerais, Sao Paulo, Goiás, Mato Grosso, Rio Grande do Sul, Santa Catarina ve

Mato Grosso do Sul. Öte yandan, başka bitkilerle dönüşümlü ekilemeyecek olan şeker kamışının yüzde 60'ı dört eyalette ekiliyor: Sao Paulo, Paraná, Pernambuco and Alagoas.

Tarımda makineleşmek için gerekli olan traktör, biçerdöver ve diğer ağır makineler artan miktarda hidrokarbon kullanıyor. Makineleşmedeki artış, son 150 yılın sıcaklık ortalamalarını ölçen uzmanların kanıtlamış olduğu küresel ısınmanın durdurulmasına yardımcı olamaz.

Brezilya özellikle çok zengin protein ihtiva eden harika bir gıda maddesi üretiyor: 50 milyon 115 bin ton soya. Bunun 23 milyon tonunu kendi tüketiyor ve 27.3 milyonu ihraç ediyor. Bu ürünün büyük bir kısmı biyoyakıt üretimi için kullanılacak olabilir mi? Sığır üreticileri de otlama bölgelerinin şeker kamışı tarlalarına dönüştürüldüğünden şikayet etmeye başladılar.

Brezilya eski Tarım Bakanı ve şu anki hükümetin tezlerinin önemli bir savunucusu olan Roberto Rodrigues, (ve Amerika kıtasında biyoyakıt kullanımını desteklemek için Latin Amerika Kalkınma Bankası (IDB) ve Florida eyaletiyle yapılan anlaşmanın ardından 2006'da kurulan Latin Amerika

Etanol Komisyonu'nun Eş Başkanı) şeker kamışı hasadını makineleştirme programının daha çok iş yaratmaya çağını, ancak tersine vasıfsız iş gücü fazlası yaratacağını açıkladı.

Çeşitli eyaletlerden en yoksul işçilerin, mecburen şeker kamışı işine yönelen kişiler olduklarını biliyoruz. Bazen ailelerinden uzakta birçok ay geçirmek zorunda kalıyorlar. Bu, şeker kamışının kesiminin ve taşınmasının elle yapıldığı ve makineleşmiş ekimin ve ulaşımın neredeyse olmadığı Küba'da Devrim Zaferi gerçekleşene kadarki durumdu. Vahşi sistemin yıkılması, toplumumuzun şeker kamışı kesimi yapan kesimini kitleler halinde okuma-yazma öğrenmeye ve birkaç yıl içinde hasat için göç etmeyi bırakmaya itti ve onların yüz binlerce gönüllü işçiyle yer değiştirmesi gerekli hale geldi.

Buna ek olarak, atmosferin sıcaklığı artmaya devam ederse Güney Amerika'da buzullardan ve Amazon su havzasından gelen sular sonucu gerçekleşeceğini ileri sürdüğü iklim değişikliğine dair Birleşmiş Milletler'in son raporu var.

Hiçbir şey ABD ve Avrupa sermayesini biyoyakıtın üretimine para yatırmaktan alıkoyamıyor. Hatta Brezilya

ve Latin Amerika'ya hibe fonlar gönderdiler. Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa ve diğer sanayileşmiş ülkeler, ilk başta Üçüncü Dünya ülkelerini etkileyecek olan iklim ve açlığın sonuçları için endişelenmeden her yıl 140 milyar dolardan fazlasını tasarruf edecekler. Daima biyoyakıt için yeterli paraları olacak ve dünya pazarlarında olan azıcık gıdayı herhangi bir fiyata alacaklar.

Sadece bütün elektrik ampullerinin değiştirilmesini değil, aynı zamanda daha önceki teknolojilerden iki ya da üç kat fazla enerji tüketen bütün yerli, ticari, sanayi, ulaşım ve kamu elektrikli aletlerinin tamamıyla değiştirilmesini kapsayan acil bir enerji devrimi yapılması gereklidir.

Her yıl 10 milyar ton fosil yakıtın harcadığını düşünmek acı veriyor. Bu, her yıl doğanın bir milyon yıl harcayarak üretebildiği kadar fosil yakıtı tüketiyoruz anlamına geliyor. Ulusların sanayi sektörleri, işsizliğin azaltılması dahil korkunç zorluklarla yüzleşmiş durumda. Bu şekilde biraz zaman kazanabiliriz.

Dünyanın karşı karşıya kaldığı diğer bir risk Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ekonomik gerilemedir. Son birkaç yılda dolar rekor şekilde değer kaybetti. Diğer yandan, her ülke değiştirilebilir rezerv olarak büyük oranda bu para birimini ve ABD tahvillerini kullanıyor.

1 Mayıs bu düşünceleri işçilere ve dünyanın yoksullarına taşımak için iyi bir gün. Aynı zamanda gerçekleşmekte olan inanılmaz ve aşağılayıcı bir olayı protesto etmeliyiz: Canavar bir teröristin (1976'da bir Küba uçağını bombalayarak 73 kişinin ölmesinden sorumlu tutulan eski CIA görevlisi Luis Posada Carriles, ABD'de yargılandığı mahkemede kefaletle serbest bırakıldı) tam da Domuzlar Körfezi'nin Devrimci Zaferi'nin 46'ıncı yıldönümünde serbest bırakılmasını.

Katil İçin Hapis!

Beş Kahraman için Özgürlük! ■

